

Kresťanské povinnosti

František Maghut

30. decembra 2021 ✝ Cirkev

Zdroj: wikimedia commons

Pán Ježiš riekol: „*Dajte Bohu, čo je Božie a cisárovi, čo je cisárovo!*“ Týmito slovami je určený náš pomer k vrchnostiam svetským a k najvyššej vrchnosti, k Bohu. Sv. Pavol apoštol hovorí: „*Každá duša nech je poddaná vrchnostiam, lebo niet vlády, iba od Boha!*“ Oproti Bohu však, ako najvyššiemu Pánovi, máme zvláštne povinnosti.

Keď Mojžiš jedného dňa na vrchu Horeb ovce pásol, zjavil sa mu Pán Boh uprostred horiaceho kra. Počul hlas: „*Nepribližuj sa sem, vyzuj obuv so svojich nôh, lebo miesto, na ktorom stojíš, je sväté. Ja som Boh tvojho otca, Boh Abrahámov, Boh Izákov, a Boh Jakubov!*“

Tu Mojžiš zakryl svoju tvár a neopovážil sa oči pozdvihnúť. Boh ho vyzval, aby šiel do Egypta a odtiaľ vyviedol národ izraelský do zaslúbenej zeme. Mojžiš spočiatku sa zdráhal, ale potom už hotový bol ísť: „*Hľa, ja pôjdem k synom izraelským a poviem im: Boh vašich otcov poslal ma k vám; ale čo im odpoviem, keď sa ma budú pýtať: „Ktoré je jeho meno?“ Na to odpovedal Boh: „Ja som, ktorý som. To povieš synom izraelským; Ktorý je, poslal ma k vám.“*

Nuž áno, Boh je bytnosťou, jestvovaním večným. On vždy bol a bude, nemá začiatku, ani konca, je najvyšší pán, stvoriteľ neba i zeme a my... sme Jeho stvorenia, z lásky Jeho žijeme na svete, sme úplne v jeho moci, tak ohľadom života, ako zdravia.

Preto naše povinnosti sú: Pána Boha, stvoriteľa neba i zeme, Pána života a smrti za svojho Pána uznať, jeho ctiť, Jemu sa klaňať, prikázania Božie zachovávať a tak Mu slúžiť. Akým spôsobom sa má to stať, vidíme to v histórii na živom príklade matky machabejskej so siedmimi synmi.

Sýrsky kráľ Antiochos zaujal židovskú krajinu a sväté mesto Jeruzalem a národ izraelský chcel úplne zotrieť z povrchu zeme. Vedel však dobre, že to sa mu iba vtedy podarí, ak pozbaví ho viery otcov a zákona Mojžišovho. I na jeho rozkaz sväté knihy boli trhané a pálené, židov nútili modlám obetovať i zakázané mäso požívať. Našli sa mnohí, ktorí z bojazlivosti a strachu zapreli vieru. Ale našli sa mnohí aj takí, čo

vytrvali pri viere otcov a radšej podstúpili smrť, než by zákon Boží porušili.

Medzi nimi bola aj matka so siedmimi synmi. Najprv ich bili a mučením chceli donútiť k odpadlícstvu, keď to nešlo, povraždili ich a nakoniec aj matku. Keď nakoniec ostal najmladší syn, matka ho povzbudzovala: „*Prosím ťa, synu môj, pozri hore i pováž, že všetko, čo je na zemi i na nebi, Boh stvoril. Preto neboj sa tohto kata a ukáž, že si hodným spoločníkom bratov svojich a prijmi smrť, aby som ťa v živote večnom s bratmi tvojimi zase našla!*“ A keď ona ešte hovorila, obrátil sa syn k mučiteľom so slovami: „*A vy, čo čakáte ešte? Rozkaz kráľov neposlúchnem, ale prikázanie, dané nám skrze Mojžiša. Ty však – obrátil sa k Antiochovi – nešľachetník, najohavnejší zo všetkých ľudí, neujdeš trestu Božiemu pre svoju pýchu!*“

I hnevom rozpálený kráľ ešte ukrutnejšie zúril proti nemu, než proti ostatným. U týchto Machabejcov obdivujeme ich silnú a živú vieru v Boha. Podobnú aj my máme mať. „*Kto neverí, bude zatratený!*“ – hovorí Spasiteľ. Keď v nedeľu na službách Božích vyznávame svoju vieru, to nemá byť len také vonkajšie odriekanie naučenej náboženskej formuly, ale má pochádzať zo živého presvedčenia.

Keď druhý z bratov machabejských bol mučený a už mal dušu vypustiť, riekol kráľovi: „*Ty, nešľachetník, síce nás zabíjaš v prítomnom živote, ale kráľ sveta, za ktorého zákon zomierame, vzkriesi nás k životu večnému!*“ U týchto bratov vidíme tiež veľkú nádej, ktorú skladali v Boha svojho, prýštiacu z ich živej viery. Bez kresťanskej nádeje život náboženský ani si nevieme predstaviť. „*Ako Kristus vstal z mŕtvych, aj my raz niekedy vstaneme! Keby Kristus nebol vstal z mŕtvych, márna by bola naša viera!*“ – hovorí sv. Pavol apoštol. Áno, nádej v Boha je pohnútkou k svedomitému plneniu povinností, trpezlivému znášaniu ťažkostí a krížov života; ináč rozumne by konali pokrokoví židia a neverci, ktorí v súženiach života skončia samovraždou. Máme dúfať od Pána Boha, že pokým sme na tomto svete, dá nám všetko, čo potrebujeme a po smrti dá nám život večný.

Najstarší z bratov machabejských pred súdom kráľa Antiocha riekol: „*Volíme radšej smrť, než zákon Boží prestúpiť!*“ Nechal sa bičmi šľahať, dal si jazyk vyrezať, kožu s vlasmi z hlavy zlúpiť, ruky, nohy poodtínať a potom tak zohaveného a ešte dýchajúceho na panve nad ohňom piecť a smažiť. A to všetko pre Boha a jeho zákon. Ozaj hrdinský dôkaz vernosti a lásky k Bohu.

Čosi podobné Boh od nás nežiada, aby sme podstúpili mučenícku smrť za neho. Avšak aj nám znie prikázanie: „*Milovať budeš Pána Boha svojho z celého srdca, duše, mysle a všetkej sily svojej!*“ Podľa slov Pána Ježiša to je hlavné prikázanie v zákone. Láska k Bohu však má sa javiť nie v slovách, ale v skutkoch. Tým najviac dokážeme, že Boha milujeme, keď prikázania Jeho zachovávame. Pri poslednej večeri, keď sa lúčil Kristus Pán so svojimi apoštolmi, im riekol: „*Kto mňa miluje, zachová moju reč! A reč Kristova je: „Neprišiel som prikázania a zákony zrušiť, ale doplniť.“*

To sú teda naše kresťanské povinnosti: Boha uznať za svojho Pána, veriť v Neho, dúfať v Neho, milovať Ho, a tak Mu slúžiť po všetky dni života svojho. Buďme dobrými sluhami Božími. Dobrý sluha je vo veľkej vzácnosti u panstva; vážia si ho ako oko v hlave, majú ho za svojho, starajú sa oň a dajú mu plnú mzdu s odmenou hojnou. A tak môžeme očakávať od Boha v živote ochranu, pomoc a po smrti život večný. Idme za príkladmi verných sluhov Božích: Bohabojného Abraháma, trpezlivého Jóba, verného Jozefa Egyptského, šľachetného Dávida, milosrdného Tobiáša, ktorí všetci vo svojom živote veľké útrapy znášali. Boh však im pomohol a všetko zlé, čo ich postretlo, na dobré obrátil.

Článok vyšiel pôvodne v časopise Kráľovná sv. ruženca 4/1937, do elektronickej podoby bol spracovaný Dominikánskou knižnicou, pre zverejnenie na stránke christianitas.sk bol čiastočne upravený redakciou Christianitas.sk.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/krestanske-povinnosti/>